

Evangelium Hominis II

Potom je čovjek naučio brojati.
Prvo su to bile sjene na stijeni,
potezi prstom u prašini,
zatim kamenčići poslagani u redove,
pa otkucaji srca prije zore,
tišina između plime i oseke.

Naučio je mjeriti stvari,
odmotavati vrijeme kao konac,
nazivati danima ono što je prije bilo samo svjetlo i tama,
i u toj mjeri, u toj sitnoj točnosti,
izgubio je beskonačnost.

Počeo je tražiti smisao u obrascima,
u putanjama zvijezda, u letu ptica,
u tragovima stopala u blatu.
Ako postoji obrazac, mora postojati i značenje.
Ako postoji značenje, mora postojati ruka koja ga je urezala.
I tako je stvoren red,
i tako su stvorena pravila,
i tako je stvorena kazna.

Čovjek se naučio klanjati onome što ne vidi.
Naučio je šaptati imenima
koja su mu bila nepoznata,
ponavljati zvukove kao čini,
vjerovati da postoji oko koje sve motri,
da postoji glas koji svemu presuđuje.
Jer ako nitko ne gleda, što onda vrijedi?
Ako nema suda, ima li uopće smisla biti *dobar*?

Ali duboko u sebi,
kad bi ostao sam,
kad bi ugasio vatru i slušao vlastiti dah,
znao je da se ne klanja bogovima.
Klanjao se vlastitom strahu.
I kada bi šutio,
kada ne bi bilo nikoga tko ga promatra,
bio je ono što je bio i na početku:
mišić, kost, koža, glad, bol,
biće što traži smisao u svijetu koji ga ne nudi.

I tako je stvorio obećanje,
prvi put napisano na glatkom kamenu,
kasnije urezano u srce svakoga koji je došao poslije njega:
„Neću nestati. Netko će me pamtiti.”

Jer ako ga se nitko ne sjeća,
ako se njegovo ime ne izgovara,
ako njegovi tragovi nestanu na kiši i vjetru,
je li ikada postojao?

Tako je rođena povijest.
Ne kao istina,
nego kao pokušaj da se prevari smrt.

Ime i prezime učenika: Lovro Rešetar

Razred: 4. razred gimnazije